

Василиева света Литургия на Неделя Кръстопоклонна в храм “Св. прпмчк Прокопий Варненски”

На 19 март, 3 Неделя на Великия пост – Кръстопоклонна, председателят на храм “Св. прпмчк Прокопий Варненски” възглави светата Василиева Литургия в съслужение с отците при варненския храм свещеник Марин Тодоров и свещеник Яньо Петранов.

Третата неделя на светата Четиридесетница е посветена на св. Животворящ Кръст Господен. Ние сме в средата на великопостния подвиг. Св. Църква издига пред нас св. Кръст, за да ни насърчи в кръстоносенето, та да доведем започнатия подвиг до спасителния край. Този ден се покланяме на св. Кръст и пеем: “На Твоя кръст се покланяме, Владико, и Твоето възкресение славим!”[1]

Дошлите в благолепния храм християни чуха апостолското (Евр. 4:13-5:6) и евангелско (Мк 8:34-9:1) четива, посветени на Неделя Кръстопоклонна. Малко преди началото на светата Литургия беше изнесен за поклонение седефен кръст, дар за най-новия варненски храм от Негово Блаженство Теофил III – патриарх на Светия град Йерусалим и на цяла Палестина.

“А мене да ми не дава Господ да се хваля, освен с кръста на Господа нашего Иисуса Христа”, казва свети апостол Павел (Гал. 6:14). Как свети апостол Павел е дошъл до такова разположение, че не искал да се хвали с нищо друго, освен с Кръста Христов? Кръстът е скръб, ограничение, унижение, как ще се хвали с него? Но ето, апостол Павел се хвали с него, заедно с него са се хвалили, разбира се и всички Апостоли, а сред тях и всички други кръстоносци. Защо така? Богомъдрите мъже прозрели великото значение на кръста, оценили го високо и се хвалили, че са се удостоили да го носят. В него те са виждали широта вместо ограничение, сладост вместо скръб, величие вместо унижение, слава вместо безчестие – и се хвалили с него, както някои се хвалят с някакво великолепно украшение и отличие.[2]

Отец Марин произнесе проповед след прочитането на евангелското четиво, в която изтъкна, че светият Кръст дава духовна сила в подвига на спасението. "Някога той е бил оръдие на най-позорно и жестоко наказание, но след като се освети със страданията на Христос, той стана мощна благодатна сила срещу злото и греха, чест и слава за вярващите", допълни още той.

Някого е постигнала тежка скръб в живота. Но нима това е безпричинна случайност? Не бива да забравяме, че Господ се грижи за нас и ние сме постоянно пред очите Му. Ако ни е постигнала скръб, то е с Негово съгласие и воля. Той допуска и ни изпраща скърби в живота. А Той знае съвсем точно на кого какво, кога и как да изпрати. И когато изпраща, то е за доброто на онзи, който подлежи на скръб. Като размислим така, ще видим Божиите благи намерения за нас в постигналата ни скръб. Господ или иска да очисти някакъв грях, или да ни отклони от греховно дело, или с по-малка скръб да ни предпази от по-голяма, или да ни даде случай да покажем търпение и вяност към Него, та после той да ни покаже и славата на Своего милосърдие. Разбира се, нещо от това се отнася и за нас. Нека открием кое е то, да го сложим като пластир върху нашата рана и болката ще стихне. Впрочем, макар и да не разберем ясно какво иска Бог да ни дари чрез нашата скръб, нека сърцето ни се изпълни с вярата, че всичко е от Бога и е за наше добро. Тогава спокойно ще си кажем: така е било угодно на Бога. Ще изтърпим. Когато Той наказва, той е Негов син.[3] "Сине мой, не презирай

наказанието от Господа и не отпадай духом, кога те изобличава. Защото Господ наказва, когото обича; бичува всеки син, когото приема”. Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове. Защото кой е тоя син, когото баща му не наказва?... Всяко наказание изпърво не се показва да е за радост, а за скръб; но отпосле на обучените чрез него то принася мирен плод на праведност” (Евр. 12:5-7, 11).

Отчаянието се счита за преддверие на депресията (потиснатостта). Депресията е “затвор” на способността за трезво мислене, която бидейки пленена, отвежда човека до чужд на природата му път, изпълнен с мъки, притеснение, мрак... Път без връщане назад! Всичко напред е черно за него – безпътица и отчаяние; няма позитивна мисъл; черни облаци са покрили душата му. Отчаян, той не може вече да си помогне, защото е напълно изтощен. Върху него започват да се трупат и проблеми, без да може да ги разреши. Заедно с тях се умножават и стресът, безпокойството и притеснението, които събрани заедно разклащат душевното и телесното му здраве, “хвърляйки” го в депресията! Тоест, сатаната е успял, поради невниманието и безразличието на човека, да го окове във вериги, превръщайки го от бог по благодат и господар на земята, за какъвто Бог го бе предназначил, в играчка в ръцете си![4]

Видяхме накратко в какво положение се оказал човекът, когато сам поел цялата отговорност за самия себе си! Той използвал свободата си, за да се

окове сам. Това обаче е лошо разбраната свобода, която не познава правила, закони, любов! В името на тази “уж” свобода (свободия) ние можем да погазваме и да отхвърляме всичко, потъпквайки обаче първо своята съвест, която е гласът Божий в нас и действа като спирачка в живота ни, така че без нея, вече неконтролирани, да си изграждаме свят според нашите мерки и както ни устройва да живеем в него. Въпросът обаче е: този живот истински ли е, както подобава за човека – висшето Божие творение? Тоест, успява ли човекът да живее в лъжа? Отговорът може да даде единствено самият човек чрез своя живот, ако има разположението да намери сили дори и с раните от мразещия доброто сатана да се противопостави и да проумее своето падение чрез покаянието. Покаянието, тоест познанието на истината и усилията за завръщане, е отговорът на тези въпроси. Това е тайнството на промяната в състоянието на човешкия живот, която започва с вътрешното очистване чрез тайнството на изповедта. Чрез него човек изхвърля от сърцето и душата си всичко онова, което му е в повече и му тежи, като се отразява и на поведението му. Така че, вече освободен и прероден той да започне да полага усилия за своето завръщане.[5]

Господ ни даде като зестра Своята Кръв и Тяло. Светата Трапеза постоянно приема Христос. Всички ние, които се подвизаваме и се опитваме да се освободим от нашите страсти и грехове, черпим сила от Христос. Също и тези, които скърбят и страдат, черпят сила и кураж от Христос. Всички ние, които живеем в долината на плача, имаме нужда от подкрепа и живителни

сили. Щастливи сме, че ни посети Божията благодат, че “Бог посети Своя народ” (Лк 7:16), затова и не губим надежда, нито кураж в своята борба. Надяваме се на Божията милост, че няма да ни изостави: “И тъй, нека дръзновено пристъпваме към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат за благовременна помощ” (Евр. 4:16). Нека тази надежда не угасва никога в душите ни, нека ни дава сили постоянно, докато преодолеем всички препятствия в настоящия живот и влезем “най-навътре, зад завесата”, тоест Небесното царство.[6] О, кога Господ би дарил и нас с такова разбиране и разположение, за да схванем и почувстваме силата на кръста и да започнем да се хвалим с него! Ние не можем да не пожелаем това пред кръста, който се изнася сега и ни се предлага за поклонение.[7]

Иконом Георги Великов припомни в словото си към множеството присъстващи думите на светия апостол Павел, който казва: “словото за кръста е безумство за ония, които гинат, а за нас, които се спасяваме, е сила Божия” (1 Кор. 1:18). Председателят на храма благопожела Бог да укрепи всички в дните на душеспасителния Велик пост.

Цялото богослужение може да проследите на официалната страница на Варненска и Великопреславска света митрополия във Facebook: <https://www.facebook.com/varnenska.mitropolia/videos/910972746614657>.

[1] Нашата вяра. Варненска и Великопреславска света митрополия. Варна, 2006, стр. 310.

[2] Светител Теофан Затворник. Духовно огледало. Славянобългарски манастир “Св. Вмчк Георги Зограф”, Света Гора, Атон, 2003, стр. 121.

[3] Пак там, стр. 124-125.

[4] Архимандрит Вартоломей Есфигменски. Слова за духовно израстване в Христа. Църногорски манастир “Св. Св. безсребреници и чудотворци Козма и Дамян”, 2019, стр. 26-27.

[5] Пак там, стр. 27-28.

[6] Митрополит на Едеса, Пела и Алмопия Иоил Франгаку. Словото на апостолите. Варненска и Великопреславска света митрополия. Варна, 2021, стр. 172.

[7] Светител Теофан Затворник. Духовно огледало..., стр. 121.

ВАРНЕНСКА И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКА
СВЕТА МИТРОПОЛИЯ
www.mitropolia-varna.org

ВАРНЕНСКА И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКА
СВЕТА МИТРОПОЛИЯ
www.mitropolia-varna.org

ВАРНЕНСКА И ВЕЛИКОПРЕСЛАВСКА
СВЕТА МИТРОПОЛИЯ
www.mitropolia-varna.org

mitropolia-varna.org